

SFK ORION

FANZIN č. 58

OK NOVÉ ZÁMKY

Ondrej TREPÁČ - NIEČO ZA NIEČO

(poviedka zo súťaže „Pohrobok“)

Dopad bol tvrdý a bolestivý. Rišo ostal ležať otrasený, ťažko dýchal a hlava mu treštila. Cítil sa mizerne, akoby vyliezol z mlynčeka na mäso. Určite budem samá modrina! – pomyslel si a v duchu dúfal, že nemá nič zlomené.

Začal sa pomaly dvíhať. Opatrne ohýbal ruky i nohy, prehmatával si celé telo, ale našťastie nezistil nič, čo by nasvedčovalo na vážnejšie zranenie.

Lepšie si obzrel miesto, kam dopadol. Rákosie! Husté rákosie, ktoré trochu stlmilo jeho pád. Pád na zamrznutú hladinu akejsi vodnej plochy.

Lad! Bol všade okolo. A s ním aj mrazivý vietor, ktorý vanul z pre neho neznámeho smeru a prenikal cez odev až na kožu.

Nevedel, kde je. Nepoznal toto miesto, ale ani nemusel. Tento svet je veľký, bolo veľa miest, o ktorých netušil. Toto vyzeralo veľmi pochmúrne a nehostinne. Samé vysoké rákosie, len kde tu nejaký strom. Aj blízko miesta, kam dopadol sa povalovali zvyšky starého topola. Vlastne mal veľké šťastie. Keby dopadol o pár metrov viac napravo, napichol by sa na trčiace suché konáre.

Pozrel na oblohu. Bola sivá a zamračená. Ani netušil, kde je slnko, nedokázal odhadnúť svetové strany, ba ani to, či je ráno alebo popoludnie. V tom si však uvedomil, že ak je voda zamrznutá, je zima a vtedy sú dni krátke. Nemal veľa času.

Taška! – preblesklo mu hlavou. Pri prelete tunelom ničoty mu vykĺzla z ruky. – Prečo som si ja blbec radšej nekúpil poriadny ruksak s predným zapínaním. Ten by som nestratil. Do kelu! Som nahraný! A som vôbec tam, kde som chcel byť? Skúsím ju nájsť! – pomyslel si, ale nevládal začať. Chlad akoby ho paralyzoval. Len veľmi pomaly vykročil vpred.

Zvuk, či presnejšie hlas, ktorý zrazu začul do doslova zelektrizoval. Pozrel hore a na okamih zdúpnel. Ale len na okamih.

Vždy si myslel, že strigy lietajúce na metlách sú len obyčajný výmysel, a tu mal zrazu jednu takú rovno pred sebou. Keby ju zazrel napríklad doma v Bratislave, asi by mal z toho poriadny šok, ale tu ho už nič nemohlo prekvapiť. Tento svet skrýval ešte veľa tajomstiev. Teraz sa len odhalilo jedno z nich. Koľko ich ešte bude?

Skutočná striga na skutočnej metle. Starena neurčiteľného veku, oblečená do kožušínovej blúzy a širokej plátenej sukne. Prišerne škrečala a letela priamo na neho. V poslednej chvíli sa vrhol tvárou na ľad a vreštiaca starena preletela tesne ponad neho.

Do pekla! – zahrešil a začal sa obzerať po niečom, čo by mu poslúžilo ako zbraň. Zbadal však len pár konárov, ktoré ostali z vyvráteného topola. Rýchlo vstal, rozbehol sa k nim a prvé, čo mu padlo do očí bola necelé dva metre dlhá a zhruba sedem centimetrov hrubá haluz a rázsoškou na konci pripomínajúca vidly. Zdvihol ju a poťažkal, celkom dobre mu padla do rúk.

Striga zatiaľ dokončila oblet veľkým oblúkom a znovu zaútočila. Jej škrek sa niesol nad krajinou a v inom by vyvolal hrôzu. Ale Rišo stál na mieste a čakal. Keď bola striga tesne pred ním, vyrazil rázsoškou hore, zachytil porisko metly a prudko zapáčil. Striga sa prevrátila vo vzduchu, spadla z metly a skydla sa horeznačky na zem vedľa topola. Než však stihla vstať, Rišo ju rázsoškou pribil za krk k zemi.

To jej úplne znemožnilo pohyb. Mohla síce mávať rukami a kopat' nohami, ale nič jej to nepomohlo. Škriekala však ešte viac, až Rišovi zaliehalo v ušiach, ale nepovolil.

„Púúúúúst! Púúúúúst mááááá..“

„No, to určite!“

„Pusť ma, lebo ťa uhriam.“

„Nebojím sa ťa!“

Napriek všetkému striga ešte dokázala uvažovať a jednať. Pravou rukou siahla kamsi za blúzu a vytiahla odtiaľ akýsi náhrdelník s veľkým čiernym krištálom. Júúúj, toto nie je dobré! – pomyslel si Rišo a inštinktívne vykopol pravou nohou. Náhrdelník vyletel strige z ruky a skončil dakde v rákosí. Striga zarevala ešte silnejšie, ale v jej hlase už nebol len hnev. Rišo v ňom vycítil aj strach a veľkú bolesť. Odrazu mu bezmocnej ženy prišlo ľúto.

„Pustím ťa, ale okamžite odletíš a viac sa tu neukážeš!“

„Dobréééé! Sľubujéeém!“

„Skúsim ti veriť. Ale ak ma oklameš, veľmi zle skončíš!“ – s tým pustil strige hrdlo, ale rázsošku si nechal v ruke. Neustále pritom pozorne sledoval každý strigin pohyb. Tá však len zdvihla svoju metlu, nasadla na ňu, vzniesla sa do vzduchu a rýchlo sa vzdľaovala. Nekričala ani sa neotočila.

Rišo podišiel k miestu, kam zapadol amulet, zdvihol ho a zadíval sa naň. Obyčajný čierny kameň. Stisol ho v dlani, ale nič necítil. Strčil si vec do vrečka bundy, ale vtom zachytil tichý zvuk krokov. Striga to byť nemohla, tú ešte videl odlietať. Prudko sa otočil a napriahol rázsošku pred seba ako kopiju. Vzápätí ju však sklonil.

Stál tam trpaslík. Obyčajný trpaslík – dlhá umastená brada, zachmúrená tvár, čierne oči ako trnky. Za širokým opaskom puzdro s veľkým nožom.

„Nemjal si ju pustyt, Rišo!“ – zašomral namiesto pozdravu. Rišo zapichol rázsošku do zeme a oprel sa o ňu. Nie, tohto tvorčeka sa nemusel báť. Až mu odľahlo. Bol tam, kde mal a chcel byť.

„Ty ma poznáš?“

„Nááá, jak by né. A ty si mja nepamatáš?“

„Mal by som?“

„Jasná vec! Šák sem bojuval v tej velykej bytke, co si v nej Šajdánovi rozkopal prdel tým tvojím čérnym prachem.“

„Áno, ale vás tam bolo niekoľko tisíc. Nemôžem si pamätať každého osobne.“

„To ty verím.“ – trpaslíkovi sa zrazu tvár rozjasnila a dokonca vyčaroval čosi ako úsmev.

– „Tož vitaj doma, Rišo Steiner. Já sem Dulon.“

„Ďakujem, priateľko. Teší ma.“

Zotmelo sa. Sedeli pri ohníku a snažili sa zahriať. Ľadový vietor však väčšinu tepla odvial. Pár snopov z rákosia, ktoré spoločne vyrobili a rozostavili proti vetru, poskytovalo len chabý úkryt. Aspoň že dreva mali dosť. Ten topol bol za života poriadne veľký.

„Kde v pekle to vlastne som?“

„Kde? Toto je, mój zlatý, Močár bosorék. Tá co si ju pustyl sa volá Suraya. Velyce zlá a nebezpečná mrcha. Než si sa tu ukázal ty, išla tá beštya po mne. Ukryl sem sa pod jeden takýto podobný vyvrátený strom asi štvrt míle odtadeto. Potom sa zrazu zvrtila a letela preč. Domyslel sem si, že si asi vyhládla novú koryst, tak sem sa vydal týmto smerom. Škoda, že sem nebyl rýchlejší. Určite by sem ty nedovolyl pustyt ju. Mal si ju zabyt!“

„Koľko je tu takých bosoriek?“

„Né vela, zopár.“

„Slúžia Šajdánovi?“

„To nykdo neví. Možno, a možno nyé. Ony sa s náma nebavyá. Ony nás lovyá, kúúúrvy! Létajú na tých svojích ometlách úplne potychu a vidyá aj potme. Naštasté sa boja ocely. A ohna. Keď budeme kúryt celú noc, sme v bezpečí. Hlavne nesmíme zaspat.“

„Vzal som jej toto.“ – Rišo ukázal trpaslíkovi čierny kameň.

„Ná, to si dobre urobyl! Aspoň to! Toto je amulet dlhovekosity. Bez neho bude zanedlho po nej.“

„Hmm! Močiar bosoriek! Nikdy som o tomto mieste nepočul. Ako sme d'aleko od sídla vášho kráľa Korraka?“

„ Asi tak desat, možno dvanásť dní fryškého pochodu na východ.“

„ No, to sa dá prežiť. Mohol som dopadnúť aj horšie.“

„ Veru, hneď ráno sa vydáme na cestu. Král Korrak sa ty poteší. Budeme ta môc potrebuvať, kamarát. Šajdán sa vraj zas na nás rychtuje. Ale aj my na neho! Víš ty, kolko toho čierneho prachu sme narobili, kým si tu nebol? Celé sudy! Presne jak si nás to učil.“

„ Och, dobre že hovoríš. Koľko času vlastne prešlo od tej veľkej bitky?“

„ Ná, šak skoro pól roka.“

„ Tak veľa? Do čerta, tieto časové paradoxy ma zničia. Bol som u nás doma len jeden deň, a tu zatiaľ uplynulo pól roka. Predtým som tu bol skoro rok, a u nás uplynul zas len jeden deň.“

„ Netuším, o čem to vyprávjaš!“

„ To nevadí, Dulon. Ani nemusíš.“

Rišo zmľkol, natiahal ruky nad plamene a započúval sa do zvukov okolia. Močiar však bol tichý. Len raz sa mu zazdalo, že počuje akýsi zvuk, ale to mohlo byť šumenie vetra v rákosí.

„ A čo Elga?“ – opýtal sa zrazu.

„ Jáááj, tá tvoja snúbenka? Ná, čaká ta. Smutná je velyce. A vartuvať ju porád musíme. Nevím skade, ale ten lotor Šajdán sa o nej dozvedel, že ty je blýzka srdcu. Už dva rázy poslal tých svojých ghúlov, aby ju unésl. Ale ustrážili sme ju. Neboj, nedáme ju. Šák je to tvojá budúca žena, Richard Steiner. Eném dočkaj, jak sa bude tešit, keď ta zbadá.“

„ Aj ja sa už teším na ňu. Mal som pre ňu darček, ale stratil som ho.“

„ Náá, ty si mi teda pjekný amant. Darček pre mylenku stratyt! To sa robí?“ – pokúsil sa Dulon o žart. Ale Rišovi do smiechu nebolo. Drvila ho zima, na ktorú nebol pripravený. Bol hladný a smädný. A mierne bezradný. Vrátil sa síce, ale ešte nevedel, či bude priateľom niečo platný.

„ No? Co tak zazeráš jak hrom do buka? Šák ona o tom neví, nebude sa pýtat.“

„ O to nejde. Mal som so sebou tašku. Takú veľkú, modrú. A v nej som mal ten darček. Ale mal som v nej aj knihy. Veľmi dôležité knihy o veciach z nášho sveta, hlavne o zbraniach. Viem, že vy trpaslíci ste veľmi šikovní a niečo z toho by ste určite dokázali vyrobiť. Ale takto? Bez tej tašky sa nepohnem.“

„ A kde si ju strateu?“

„ To keby som vedel! Pri prelete tunelom ničoty mi vypadla z ruky. Pár krát som ju ešte zazrel, ale príliš to so mnou hádzalo, takže som ju nedokázal zachytiť. A potom som z tunela vypadol, ale taška pri mne nebola. Ráno sa musíme pokúsiť nájsť ju. Elga ešte tých pár dní počká.“

„ Fííííha, to bude hnusná fuška. Močár je velyký, mohla padnúť hocykde. A potom, sú té hnusné strigy. Tu sa pred nimi neny kde schovať.“

„ Strig sa nebojím! Bojím sa, že vám nebudem nič platný proti Šajdánovi. Ozaj, čo je s ním?“

„ Vela teho nevíme. Neukazuje sa, akurát sme očuly, že zasa šikuje tých svojich ghúlov, škratov a dyvochov ze západu. Ale kolko ich má a kedy sce zaútočit, to nevíme...“

V tom sa do Rišových uší dostal zvuk, ktorý ho prinútil rýchlo vyskočiť na nohy a otočiť sa. Rázsošku napriahol pred seba a smerom hore, odkiaľ zvuk prichádzal. Aj Dulon sa postavil a vytasil nôž.

Vo svetle ohňa zazrel strigu. Visela vo vzduchu asi tak päť metrov nad zemou sediac na metle a zlostne vrčala. Súčasne však Rišo zazrel aj čosi tmavé padať a uskočil nabok, aby ho to netrafilo. S buchnutím vedľa neho dopadla na zem - jeho modrá taška!

Pár sekúnd na ňu neveriacky hľadel, potom zas pozrel hore. Striga tam stále visela.

„ Héééj, ďakujem!“ – zvolal.

„ Nie je začo! Mohol si hneď povedať, že si Richard Steiner.“

„ Mohla si sa opýtať! A vôbec, pod' dolu, nemám chuť tu na teba vykrikovať.“

„Dobre, ale nech ten trpaslík odloží svoj nôž!“

Rišo pokynul Dulonovi a ten so šomraním odložil zbraň. Striga sa pomaly zniesla na zem poriadny kus od ohniska, ale ostala sedieť na metle.

„Niečo za niečo, mladý! Ja som ti vrátila tvoju kabelu, lebo ju potrebuješ. A ty mi vráť môj amulet, lebo ten zas potrebujem ja. Neboj sa, nikdy ho nepoužijem proti tebe.“

Rišo sa usmial a potom aj napriek hlasitým Dulonovým protestom vrátil strige jej prívesok.

„Iste mi chceš niečo povedať, však?“

„Čo také?“

„Čo pre teba znamenám?“

„Pre nás všetky! Vedma nám veštila a povedala, že nám pomôžeš.“

„S radosťou, ale neviem ako.“

„Tak, že nám vrátiš našu zem. Vyhnal nás odtiaľ Šajdán, tak sme sa presťahovali inde. Ale stade nás zas vyhnali títo krpáni a ich elfskí kamaráti so svojimi kúzлами. Ťažko sme sa pred nimi vedeli brániť. Všetci si o nás myslíte, že sme neviem aké hnusné a kruté, ale to sú len hlúposti. Vôbec nás nepoznáte! My neovládame nijakú ničivú mágiu. A teraz sme nútené žiť v tejto odpornej mokrej pustatine. Tak sa nečuduj, že si aspoň tú bránime.“

„Preto lovíte trpaslíkov, ktorí sem náhodou zabľúdia?“

„Nelovíme ich! My nejeme nijaké mäso. Ja som tomuto nechcela ublížiť, ani tebe. Len som vás chcela odtiaľto vyhnáť. Toto je síce biedny domov, ale iný nemáme.“

„Dobre, Suraya. Sľubujem ti, že urobím všetko čo budem môcť, aby ste dostali späť čo je vaše. Ale musíte pomôcť aj vy mne.“

„A ako? Vieme lietať, ale...“

„Však práve o to ide. Čo keby si napríklad zaletela na západ a nenápadne tam zistila, kde Šajdán šikuje svoju armádu a koľko má bojovníkov.“

„Háá, kde ju šikuje to už dávno viem, ale koľko má ozbrojencov, to netuším. Ja...ja neviem počítať.“

„Hmm. Nijaký problém. Rád ťa to naučím.“

KONIEC

Ondrej TREPÁČ – KRVAVÍ PSI (úryvok z románu)

Generál Lawran Mordechaj sa nechal zaniest' do jednej z množstva svojich izieb, ktoré mal k dispozícii v služobnom dome neďaleko cisárskeho paláca v Samudre. Pomocníci ho z nosidiel preložili priamo na lôžko a potom opustili miestnosť. Akonáhle odišli, vstúpili dnu niekoľkí muži, predpisovo pozdravili a ostali stáť aj napriek tomu, že v izbe boli voľné stoličky. V prítomnosti náčelníka bajaranskej Špionáže si nikto nedovolil sedieť. Až na výnimky. Ale teraz tu nikto taký výnimočný nebol.

Generál Mordechaj bol chorý. Ťažko chorý, ale Špionáži ešte stále vládol pevnou rukou. Hoci ho mnohí podriadení považovali už len za živú mŕtvolu, mali z neho doslova panický strach. Ale nie len jeho podriadení, jeho sa bála celá Morská ríša.

Pod jeho vedením sa Špionáž stala nočnou morou pre milióny prostých i vysokopostavených Bajarančanov. Špionáž nepátrala po dôkazoch ani po svedkoch. Nepriateľov nevyšetrovala, ani nesúdila. Jednoducho ich likvidovala. Desaťtisíce ľudí, ktorí sa previnili napríklad tým, že sa nepoklonili niektorému zo všadeprítomných obrazov cisárovnej, zmizli bez stopy. Buď skončili na niektorom z popravisiek, ktorých mala Špionáž neúrekom, alebo v niektorom z desiatok tajných väzení či pracovných táborov na odľahlých ostrovoch, odkiaľ nebolo návratu. Mordechaj nechal napríklad pozatýkať stovky ľudí a

zavrieť ich do podzemných kobiek len preto, aby ich príbuzných donútil k spolupráci. Mnohí tam trávili už celé roky bez toho, aby čo len tušili, prečo sú zavretí.

„Práve som sa vrátil zo stretnutia s cisárovnou Fathur.“ – prehovoril tichým hlasom, pri ktorom sa všetci zachveli. Z takýchto stretnutí málokedy vzišlo niečo dobré. Obvykle po nich padali hlavy, a to doslova. Pri Mordechajovi si nikto nemohol byť istý životom. Stačilo skutočne málo, a človek prišiel o všetko vrátane života. Mordechaj bol človek, ktorý nemal svedomie a nikdy sa nepoddával ľútosti. –

„Dostala list s ponukou na spoluprácu pri realizácii plánu zvrhnutia kanuuského kráľa Ordinga. Poslali jej ho naši dvaja priatelia a je celkom zaujímavý. A veľa od nás ani nechcú. Jediný krok, ktorý podnikneme bude manéver na odpútanie pozornosti. Všetko ostatné si zabezpečia sami, vlastnými ľuďmi a loďami. Čo nám vyhovuje, pretože keby došlo k nejakému problému, nikto nám nedokáže priamu účasť.“

„A keby aj dokázal, nič sa nedeje!“ – odvetil plukovník Darwid Gassari, Mordechajov prvý zástupca. – „Stále sme s Kanu vo vojne. Nikto sa tomu nebude čudovať ani nás za to odsudzovať.“

„Aj to je pravda. Gassari! Postaraj sa o to, aby sa o podrobnostiach plánu nikto nepovolalý nedozvedel. Vieme o ňom len my, čo sme tu – a cisárovná. A pár kňazov. Velenie námorníctva bude do veci zaangažované až neskôr. Zatiaľ nemienim admirála Salmanbakra informovať. Všetko sa dozvie, keď príde čas.“

„Čo na to hovoria kňazi?“ – opýtal sa nesmelo jeden z mužov.

„Súhlasia. Nemali nijaké námietky, podporia čokoľvek, čo je namierené proti ríši Kanu, alebo jej hoci len malou mierou uškodí.“

„Aký je približný časový plán, pane?“ – zaznela ďalšia otázka.

„Neviem presne. Potrvá možno mesiace, kým sa do Kanu dostanú všetci. Napokon, tých mužov sú stovky a je jasné, že sa nemôžu vylodiť všetci naraz. Takže zatiaľ sa môžeme pokojne venovať svojej práci, páni. Naši priatelia nás budú informovať ako infiltrácia ich ľudí pokračuje a keď bude zavŕšená, urobíme čo treba.“

„A neuvažovali ste, pane, o tom, že by sme tam súčasne infiltrovali aj nejakých našich agentov?“

„Nie! To by bolo príliš riskantné. Viem, že od Veľkej vojny sme tam nijakých našich mužov nemali, ale zatiaľ o ich vyslaní nerozmýšľam. Poviem vám to takto – naši priatelia majú síce veľkú šancu na úspech, ale nie dokonalú. Vždy sa môže vyskytnúť chybička a celý plán padne. V takom prípade by prítomnosť našich agentov bola dosť nepríjemná. Ale ak sa to celé podarí, už tam nijakých agentov potrebovať nebudeme. Takže teraz urobíme jedno – pán Gassari sa vyberie za našimi priateľmi a oznámi im, že majú povolenie. Môžu začať.“

Plukovník Gassari sa uklonil a spolu s ostatnými vyšiel z miestnosti. Generál Mordechaj osamel. Rozhovory s cisárovnou i s pobočníkmi ho veľmi vyčerpali. Zvonček mal vždy poruke. Zazvonil naň a do izby vstúpil jeden z pomocníkov.

„Urob mi liek! Zle sa mi dýcha.“ – prikázal starec ale pritom neustále sledoval mužove ruky. Robil tento úkon už tisíckrát, ale generál mu ešte vždy nedokázal dôverovať. Všetci jeho pomocníci museli chodiť v košeliach bez rukávov aby v nich nemohli mať ukrytý jed.

Muž dokončil prípravu lieku, usrkol si z pohára a až po chvíli ho podal generálovi. Starec sa napil a pohodlnejšie sa uložil na posteli. Sluha bez slova odišiel, vedel, že náčelník bude teraz spať. Bude spať krátko a nepokojne. A keď sa zobudí, znovu potečie krv nepriateľov Morskej ríše.

Podzemie nebolo príjemným miestom pre toho, kto v ňom trvalo nežil. Podzemie Brugaly bolo iným svetom, svetom samým pre seba. Svetom temna, smrti a tajomna. Svetom, kde žili

iní ľudia a kde vládli iné zákony ako tam hore. Dostať sa doň bolo nebolo ťažké, ťažšie bolo dostať z neho von. Ľudia, ktorí v ňom žili ho opúšťali len zriedkavo a aj to len v noci. Boli to ľudia tmy, ľudia, z ktorých mnohí nikdy nevideli slnečné lúče, necítili ich teplo.

A predsa by nemerili. Svet tam hore bol pre nich cudzí. Ten ich, tam dolu, milovali a bránili si ho. Svet tam hore iba využívali na to, aby prežili. Tam dolu boli pánmi, tam hore boli spodina, banda zlodějov z katakomb. Nenávidených a prenasledovaných, ale málokedy dolapených. Kráľovská stráž a Tajná služby im išli po krku už desaťročia, ale nech robili čokoľvek, nikdy sa im nepodarilo zbaviť mesto nočných návštevníkov z podzemia. A vniknúť tam sa rovnalo samovražde. Aj preto sa ľudia žijúci tam dolu cítili vo svojich norách tak dobre – cítili sa tam bezpečne. Koho raz podzemie prijalo za svojho, toho si aj patrične strážilo.

Podzemiu však nevládla anarchia. Malo pevne stanovené zákony a tie určoval vládca, Pán zlodějov. Muž s neobmedzenou mocou nad všetkými, muž lepšie strážený a neprístupnejší ako sám kráľ. Muž, ktorého každý poznal, ale málokto ho videl na vlastné oči. Dostať sa k Veliteľovi Tajnej služby bola hračka oproti tomu, dostať sa k Mondherovi.

A predsa sa k nemu niekto dostal. Trvalo mu to dlho a stálo ho to veľa peňazí, ale dosiahol to, že ho Mondher pustil do svojej ríše a nezabil ho. Ba dokonca mu venoval svoj pohľad a sluch. Muž zhora prišiel sám, čo samo o sebe bolo možné považovať za šialenstvo. Ale netrápilo ho to, a netrápilo ho ani to, že vládca podzemia je obklopený početnou skupinou ochrancov, ktorí na zvláštneho návštevníka neustále mieria kušami.

Stáli oproti sebe ako dve temné sochy. Obaja zahalení v plášťoch a s maskami na tvári. Ani návštevník zo sveta tam hore nechcel byť spoznaný. Vládca podzemia však dobre poznal vec, ktorú držal v ruke. Veľký mešec. Jeden z jeho ochrancov mešec prevzal a podal ho svojmu pánovi. Mondher ho poťažkal a uznanlivo pokýval hlavou.

„Vidím, že nie si žiadny trochár.“ – oslovil vládca muža a oči za maskou mu zaihrali. Mal rád zlato, hlavne, ak ho bolo veľa. Bola to jediná vec, ktorá ho dokázala obmáknúť.

„Toto je len záloha. Neskôr ho budeš dostávať pravidelne. A nechcem toho od teba veľa.“

„A čo také?“

„Prídu sem muži. Nepýtaj sa, kto sú, oni ti to možno povedia sami, ak budú chcieť. Ale nemusíš sa ich báť. Neprídu sem preto, aby ti nejako uškodili. Skôr naopak. Budeš z nich mať len osoh a tým nemám na mysli iba zlato.“

„No dobre, a čo mám s nimi robiť?“

„Len im poskytnieš skrýšu, jedlo a zbrane. Viem, že tu dolu je toho všetkého dosť. V správnom čase podzemie opustia, vyjdú hore a podzemie bude zasa len tvoje.“

„Koľko ich bude?“

„To presne neviem. Stovky. Ale neboj sa, neprídu naraz. Postupne, po malých skupinkách. Oni majú čas.“

„Dobre, ale kto mi dá záruku, že to nebudú vojaci či agenti Tajnej? Ty? Veď ťa ani nepoznám!“

„To je dobre.“ – s tým muž siahol do rukáva a vytiahol odtiaľ zrolovaný kúsok pergamenu. – „Tu je heslo, ktoré použijú. Budeš ho poznať iba ty, nikto iný. A potom, sám vyberieš miesto, kde ich ubytuješ tak, aby si ich mal pod dozorom. Vyčleníš im ich priestor, v ktorom sa smú pohybovať a kto ho opustí, toho tvoji ľudia okamžite zabijú. Zbrane dostanú až keď nastane ich čas. To znamená, keď dostanú odo mňa signál k útoku.“

„A na čo budú útočiť?“

„To sa možno raz dozvieš, ale teraz lepšie, ak to nebudeš vedieť.“

„Možno! Príd' sem zajtra o takomto čase, dám ti presnú polohu vchodu, ktorý tí muži budú používať.“

„Rozumiem!“ – odvetil muž v plášti, otočil sa na späť a vydal sa za mužom, ktorý mu ukazoval cestu. Ani keby sa akokoľvek snažil, nezapamätal by si ju.

Agent sedel pred Veliteľom a pokojne sa obzeral po pracovni. Bol tu prvý raz, ešte nikdy predtým sa mu nedostalo tej cti. Starý pán sedel za stolom a čítal hlásenie na kuse pergamenu, ktoré u mladík priniesol.

„ Hmm. To je všetko?“

„ Áno, pane. Viac toho zatiaľ nevieme. Iba to, že v posledných dňoch niekoľkokrát doslova tajne opustil palác. To predtým nikdy nerobil. Všimol si to jeden z našich mužov v Kráľovskej ochranke. Ale pokiaľ viem, kráľovi to zatiaľ nehlásil. Len sa mu to zdalo podozrivé.“

„ Rozumiem. A viete, kam išiel?“

„ To nie, pane. Nesledoval ho nikto. Na to nám nikto nedal povolenie. Koniec koncov, je to...“

„ Dobre! Môžeš ísť!“ – oznámil Veliteľ a agent s pozdravom opustil pracovňu. Generál si dal dolu masku a ešte raz si prečítal hlásenie. Bolo stručné, ale on ani iné nepotreboval. Podišiel k oknu a zahľadel sa na Hlavné námestie Brugaly. Takto v noci bolo pusté, len tu a tam po ňom prešiel nejaký oneskorený chodec vracajúci sa z niektorej z početných krčiem. Ale tým nevenoval žiadnu pozornosť. V hlave mu vírili myšlienky na muža v hlásení.

„ Kam chodíš?“ – šepol si len tak sám pre seba. – „ Koho tam vonku máš? Frajerku? Alebo...“ – zo zadumania ho vyrušilo zaklopanie na dvere. Rýchlo si nasadil masku a pozval klopajúceho dnu. Vo dverách sa objavil major Harty, mladý ale veľmi skúsený a schopný dôstojník, ktorého si vybral za svojho zástupcu potom, ako comtura DeValis skosila mŕtvica. Ostal síce nažive, ale bol na pol tela ochrnutý a neschopný akejkolvek samostatnej činnosti. A vo svojej tvrdohlavosti striktno odmietal pomoc lady Ayanthé.

Harty mal niečo cez štyridsať rokov, bol vysoký a vojenská minulosť bola cítiť z každého jeho pohybu či gesta. Generál mu pokynul aby si sadol, ale ten odmietol.

„ Prepáčte, pane, ale nezdržím sa. Prišiel som vám len oznámiť, že jeho Veličenstvo kráľ si s vami želá hovoriť. Teraz hneď. Vyskytol sa menší problém.“

„ Aký?“

„ Pán vyslanec Bouraghi je ten problém.“

DISKUTOVALI SME, VIDELI SME...

(Jún v SFK ORION...)

... bol vlastne o ničom! Mali sme voľnú tému, hocikto si mohol niečo pripraviť, ale nakoniec to dopadlo menším fiaskom. Napr. Belko Gottgeisel sa zastrájal, že príde a dokončí prednášky o letoch na Mars. Ale hneď v prvý týždeň mi oznámil, že práve v piatok bude vystúpenie nejakého folklórneho súboru a to si on nenechá ujsť. Klub je druhoradý. Tak sme sa museli nejako zabaviť bez neho. Našiel som zasa nejaké nové články o pripravách letu na Mars a prečítali sme si ich. Neboli sme v klube dlho, ale celkom fajn sme sa pobavili. Som teda ozaj zvedavý, či tí šiesti Rusi (samí chlapi!!!) skutočne vydržia 500 dní zavretí v tom modeli – budú tam mať všetko potrebné, okrem možnosti vystúpiť. A okrem Vodky!!! Ako to bez nej vydržia??? Alebo žeby v Rusku dokázali nájsť šesť abstinencov? Júúúj, to skôr uverím, že na Borneu našli Hitlera, ako hrá šachy s Józšim Stalinom a Elvis Presley im k tomu brnká Love mi tender.

O týždeň Belko svätosväte prisľúbil, že určite príde. Naše nádeje na to, žeby dodržal slovo však zhasli hodinu pred začiatkom klubu, keď mi zavolať, že musí odcestovať. Vedel som, že sa niekam chystá, ale stále tvrdil, že najprv príde odprednášať, až potom odíde. No, nestalo sa! A tak sme zas v klube len chvíľu posedeli a vypadli domov bez toho, aby sme sa od neho niečo nové dozvedeli.

Aspoň že to DVD za niečo stálo. Keď nie za iné, aspoň za pár výbuchov smiechu, ktorými častoval naše bránice komik Eddie Murphy vo filme Zoznámte sa s Daveom. Bláznivá komédia o liliputánskych mimozemšťanoch, ktorí pristáli na Zemi v kozmickej lodi, ktorá vyzerala presne tak, ako jej kapitán – t.j. ako Eddie Murphy v obleku. Zoznámia sa s peknou pozemšťankou a predstaví sa ako Dave. A začne sa počlovečovať. Postupne si uvedomí, že splnením svojho poslania – t.j. nájdením a aktiváciou akéhosi „vysávača“ zničí celú Zem.

Netvrdím, že to bolo dielo na Oscara, ale zabaviť sa na ňom dalo.

ZOZNÁMTE SA S DAVEOM (Meet Dave), USA, 2008, cca 90 min. rež. Brian Robbins, hl.úl.: Eddie Murphy, Elizabeth Banks, Gabrielle Union, Judah Friedlander, Paul Scheer, Ed Helms, Yvette Nicole Brown, Karen Berg, ... **1/2

Piknicon 2009

... boli presnejšie dva Piknicony. A to preto, že tento rok sa nám napodiv podarilo urobiť aj druhý, augustový. Ale snáď poďme po poriadku.

Júlový piknik je vždy ten hlavný, ale tento rok to bolo skôr naopak. Ak na vlaňajšom júlovom nás bolo asi dvadsať, tento rok to bola asi tak tretina. Napriek tomu, že o ňom každý vedel, každý dostal pozvánku, sa nás zišlo len sedem, čo teda nebolo ktovie čo. Ani na futbalový zápas to nestačilo. Dva dni predtým som stretol Jožka Hučku a vyjadril sa, že asi príde, tak som sa tešil na to, že prinesie pétangové gule a bude zábava. Ale tešil som sa predčasne – Jožko neprišiel a ani sa neozval. Ale u neho sa to dá chápať, keďže je cezpoľný. Horšie sa to dá chápať u novozámčanov, ktorí sľúbili a neprišli.

A tak sme si hľadali zábavu ako sme vedeli. Nakoniec sme ju našli u mňa v taške. Už minule ma to lákalo vziať na piknik airsoftovú pištoľ. Samozrejme, nie je to originál airsoft, na ten určite nemám, je to len taká detská hračka na žlté guľičky, ale onehdá som zistil, že má celkom prijateľné balistické charakteristiky. Napodiv, streľba na pivové fľaše zaujala všetkých, dokonca aj taká zarputilá pacifistka ako Evka Seková vzala maketu Glocku do rúk a zastreľala si. Nesúťažili sme o nijaké ceny, bolo to len tak pre zábavu.

N a druhom pikniku, ktorý bol o mesiac na to sa nás zišlo viac. Nie oveľa, ale jedenásť ľudí, to už je futbalový team. K futbalu sme sa síce ani teraz nedostali, ale zato sme si zopakovali streľbu. Ako terče poslúžili pivové plechovky, ktoré pri každom zásahu krásne cinkali. Asi najväčšiu pasiu z toho mala Karinka Urminská, z ktorej by bola schopná pištoľníčka. A keď nás streľba omrzela, začalo lietieť frisbee a lietalo dlho.

Druhý piknik (podobne ako aj ten prvý) sme uzavreli v pivárni Na kurtoch, kam za nami nakoniec prišiel aj Števo Mrváň. A tam bola zábava snáď ešte lepšia ako pri ohníku. Fajnové chladené pivko nám ešte viac zdvihlo náladu.

Napriek menšej účasti ako vlani boli oba tohtoročné pikniky celkom vydarené. Kiež by boli také vydarené všetky klubové schôdzky.

BUDDHA A BUDDHIZMUS.

(mesiac september v SFK ORION)

Túto tému si vlani vymyslel môj syn, ale už vtedy som nedával veľkú nádej tomu, že ju aj skutočne zrealizuje. A ani tentoraz ma nesklamal – vo svojej nekonečnej hlúposti a lenivosti mi dva dni vopred (!!!?) oznámil, že to robiť nebude, nech to urobím za neho ja.

Ešte dobre, že mám na oddelení také tolerantné kolegyne. Nechali ma v pokoji urobiť si prezentáciu a tá sa mi aj napriek krátkemu času podarila celkom dobre.

Tému som rozdelil na dve časti. V prvý večer som sa venoval osobe Buddhu ako takej. V skutočnosti sa volal Gautama Siddháta a bol to princ z rodu Šákjov. Žil v rokoch 563 – 483 p.n.l. Veľmi inteligentný a zároveň veľmi nespokojný so svojím prepychovým životom sa

rozhodol opustiť svoj palác a vydal sa do sveta, aby hľadal odpovede na svoje otázky. Podrobil sa veľkému odriekaniu, žil prísny asketickým životom a usiloval sa oslobodiť od útrap pozemského života. Prišiel na to, že príčinou ľudského utrpenia sú túžby. Len človek, ktorý sa zbaví všetkých túžob môže byť šťastný. A skutočné šťastie je prejsť do nirvány, pretože tam nie sú nijaké trápenia a nijaké túžby.

Buddha (čo v preklade znamená Prebudený) objavil štyri tzv. Vznešené pravdy, ktoré sa stali základom nového náboženstva – buddhizmu.

Kult Buddhu ako osoby je dodnes veľmi silný (nijakému komunistickému vodcovi nepostavili toľko sôch ako práve Buddhovi), uctieva ho okolo 400 miliónov ľudí hlavne vo východnej Ázii. A stavajú mu sochy, ktoré bez nadsádzky nesú označenie gigantické. Najvyššia stojí v japonskom meste Ushiku a meria 110 metrov. Ale aj ďalšie sú ohromné – Hainan (108 m), Sendai (100 m) a tak ďalej. Gigantických sôch Buddhu je veľa a delia sa na tri kategórie. Prvé menované sú sochy stojaceho Buddhu. Ďalšie sú sochy sediaceho Buddhu. Z nich je najväčšia socha v čínskom meste Lie Shan, meria 75 metrov a je vysekaná priamo do skaly na brehu rieky. Jej budovanie trvalo asi 90 rokov. Väčšina sôch tejto kategórie zobrazuje Buddhu v meditačnej plohe sediaceho na lotosovom kvete. Treťou kategóriou sú sochy ležiaceho Buddhu. Podľa učenia Buddhu odišiel do nirvány práve ležiac na pravom boku. Najväčšia socha ležiaceho B. Je v chráme Wat Po v Thajsku. Je celá pozlátaná a meria 43 metrov.

Druhý večer sme sa venovali samotnému učeniu buddhizmu. Nie je to náboženstvo v pravom slova zmysle, pretože Buddha sa nikdy nepovažoval za boha či božieho syna. Je to skôr filozofický smer.

Buddhizmus sa delí na dve odnože. Staršia je Hínajána, alebo tiež Malý voz. Jej učenie sa však príliš nerozšírilo, pretože podľa neho sa mohli do nirvány (stavu úplného oslobodenia a pokoja) dostať len mnísi. Preto vznikla nová odnož – Máhajána, podľa ktorej mohol prežiť nirvánu každý bez rozdielu.

Učenie Buddhu je spísané v knihe s názvom Tipitaka. Tá má 29 zväzkov. Je to čosi ako obdoba kresťanskej biblie. Ono vôbec buddhizmus a kresťanstvo majú viacero podobných znakov a paralel. Niektorí bádatelia dokonca tvrdia, že Kristus strávil mnoho rokov práve v Indii a jeho neskoršie učenie je len upraveným učením Buddhu. Napr. Kresťania majú svojich desať prikázaní, buddhisti osem spíc Kolesa života. A to nie je všetko – mníšske rády, vysviacky kňazov, spovede, celibát, zvony, používanie kadidla – to všetko prevzalo kresťanstvo od buddhizmu.

Samozrejme, buddhizmus ako učenie je veľmi zložitý. Jednou z jeho najdôležitejších súčastí je meditácia. Aj Buddha dosiahol osvietenie práve pomocou meditácie. Má dve podoby – samatha (nižšia podoba) a vipassaná (vyššia podoba). Zložité sú aj buddhistické obrady, modlitby či oslavy sviatkov.

Tie sa dejú v chrámoch. O mnohých z nich sa tiež dá hovoriť ako o gigantických. Samotná buddhistická architektúra je zaujímavá svojou rôznorodosťou, umeleckou výzdobou a pod. V prednáške som spomenul dva najznámejšie chrámy – Borobudur na Jáve a Konárak v Indii. Borobudur pripomína svojou koncepciou mayské stupňovité pyramídy. Má celkom 9 terás. Šesť dolných zobrazuje pozemský svet, tri horné zas nebesá. Dostať sa úplne hore si vyžaduje dobrú kondíciu – obvod dolných terás je 2,5 km.

Chrám v Konáraku je jedinečný spôsobom stavby. Je to jediný chrám, ktorý má oceľovú kostru! Niektoré jej nosníky sú dlhé 10 metrov a hrubé 20 cm. To len potvrdzuje úžasné schopnosti staroindických metalurgov.

Pritom chrám nebol nikdy dokončený. Nikto nevie, prečo si jeho stavitelia pripravili veľké množstvo materiálu a potom odišli. Nikto nevie, prečo nedokončili vežu, ktorá mala byť vysoká asi 75 metrov.

A ešte jednu zaujímavosť má tento chrám – stojí na piesku na brehu mora a predsa sa neprepadáva. Staviteľia preň vytvorili obrovskú umelú kamennú plošinu – niečo ako Baalbecká plošina alebo plošina pod palácom v Persepolise.

A to bol vlastne záver prednášky. Nebolo nás na nej veľa, ale zaujala a vyvolala dosť bujnú debatu.

Septembrový film mal od budhizmu dosť ďaleko, hoci v ňom aj nejakí aziati vystupovali. Highlander 3. bol posledný film série s Christopherom Lambertom v hlavnej úlohe. A najlepší z celej série.

Connor McLeod z klanu McLeodov, nesmrteľný bojovník, sa po smrti svojho priateľa Ramireza a svojej ženy Heather vydá na cesty. Dostane sa do Japonska a istý čas sa učí u čarodejníka Nakana. Ich sídlo v jaskyni v hore Neri však prepadne iný nesmrteľný – Kane a jeho spoločníci. Nakano umiera, ale Kane a jeho muži ostanú na 400 rokov zavretí v jaskyni. Connor utečie, ale Kane mu nedopraje pokoj. Pri archeologických vykopávkach na hore Neri je jaskyňa otvorená a Kane sa vydá po stope svojho protivníka nechávajúc za sebou krvavú stopu...

HIGHLANDER III. – Franc. USA, 100 min. rež. A. Morahan, hl.úl. Ch. Lambert, D. Unger, M. Van Peebles, Mako, ... *****

ISTROCON 2009

Na tohoročný IC som sa ozaj tešil. Mal pre mňa výmimočnú príchut' – prvý raz som tam figuroval v programe ako hosť a prednášateľ. Moje meno sa v programe na sobotu vyskytovalo dokonca až dvakrát. Najprv ako aktéra prezentácie románu Krvaví psi, potom ako autora prednášky na tému Kozmickí špióni. Na to prvé ma nahovoril Ivan Aľakša, na to druhé zas Robo Žitňan.

Cesta do BA je obvykle bezproblémová, dostať sa do Istropolisu tak isto nie je nič hrozné (na prepchaté autobusy do SÚZy mi už ostali len vzdialené spomienky). Dorazil som tam dosť zavčasu, takže som zabíjal čas prechádzkami po okolí. Otváralo sa o 9.00 a už o 8.45 sa pred vchodom tiesnil dav desiatok mladých, ktorí sa chceli za každú cenu dostať dovnútra ako prví aby nebodaj niečo nezmeškali. A bolo tam veru kam ísť. IC mal tentoraz k dispozícii celý Istropolis vrátane veľkej sály (a hlavne pekne vynovené a bezplatné toalety). Akcie sa odohrávali v desiatich miestnostiach súčasne, k tomu ešte treba prirátat' foyery a vestibuly, kde sa dialo všetko možné. Sobotný program mal 103 položiek (nerátam piatok a nedeľu).

Po dvoch rokoch sa do organizácie IC znovu zapojil Ivan Aľakša a OZ Fantázia. A bolo to cítiť, pretože aj starší fani mali miestečko pre seba, miestečko, kde si mohli posedieť. Ja som v Obývačke Fantázie tiež trávil väčšinu času a stretal som tam tých správnych ľudí.

Spočiatku som mal trochu problém sa zorientovať. Hlavne som potreboval nájst' miestnosti, kde som mal rečniť. Obývačku Fantázie som našiel dosť rýchlo, ale pri hľadaní Scifi-salónu ma musela navigovať Crankie. Milá ako vždy viedla stánok bratislavských tolkienistov. Strážil jej ho krásny Aragorn s vytaseným mečom.

Hneď vedľa sa rozložili brlohári a mali veľmi dobrú ponuku kníh. Akurát som medzi nimi nevedel nájst' tú moju. To mohlo mať len dve príčiny – tá lepšia, že bola vypredaná, tá horšia, že ju vyradili z predaja, lebo ju nikto nekupoval. Našťastie sa ako správna ukázala tá prvá. Henika Galgóciová ma ubezpečila, že moja kniha sa celkom dobre predáva. Už ju musela tri krát doobjednávať. A keď zistila, že z nej nemá v ponuke ani jednu, hneď volala kolegom do predajne, aby pár kusov doniesli do Istropolisu.

A dúfam, že sa Krvaví psi budú tak dobre predávať aj po zdrvivúcej kritike, ktorej ich podrobil Miloš Ferko v recenzii v najnovšom čísle Fantázie. Tú som si prečítal a človek som slabšími nervami by na mojom mieste asi rovno vyskočil z okna. Našťastie viem (a Henika ma v tom utvrdila), že Miloš sa na všetko díva očami akademika a podobným spôsobom znosí skoro každú knihu. Málokto a máločím mu ulahodí.

IC sa rýchlo rozbiehal a akcia striedala akciu. Našiel som čo som potreboval a začal obchádzať priestory. Najprv som zašiel do SciFi salónu, kde práve končila prednáška Rast'a Švarbu o filmoch natočených podľa románov Ph. Dicka. Správu o tom, že niekto chystá remake Total Recall prijali prítomní so zdesením.

Po Rast'ovi sa ujal slova Neldoret, vlastným menom Jano Šimko, ktorý je expert na seriál Babylon 5. jeho prednáška občas vyvolala úsmev, ale inak bola celkom fajn. Po nej som sa vrátil do Obývačky, kde práve Vlado Gális čítal ukážky zo slovenského vydania prattchetovky Strážne! Strážne! Neskôr sa k nemu pridala aj jeho žena Marína, ktorá je tiež prekladateľka – preložila Gordonovu sériu kníh Podzemie a tiež Upírske denníky od L.J.Smithovej. Jej prednáška bola zároveň aj peknou prezentáciou noviniek vydavateľstva Fragment. Keďže však upíriny nečítam, odobral som sa do Fantasy Salónu, kde prebiehal tradičný workshop. Tradične ho viedli Dáška Mehešová, Martin Králik, manželia Stožickí a Miloš Ferko. Akurát oproti vlašajsku k nim pribudla Lucia Hlavačková – nová veľká nádej slovenskej fantastiky. Hodnotili poviedky do súťaže o Cenu Istroconu. Opäť autorov nešetřili. Nevie, kto súťaž vyhral, ale musel byť ozaj skvelý.

Po obede som sa vrátil do Obývačky kde práve začínal svoju prednášku Števo Konkol. Mala názov Zdieľané svety (Shared Worlds). Hovoril zaujímavo a zhruba dve desiatky mladých počúvali. Zdieľané svety v jeho poňatí sú svety vo fantasy literatúre, ktoré sa navzájom podobajú, alebo aspoň majú nejaké spoločné znaky. Hovoril o svete Tolkiena, o svete Zaklánača Geralta či o svojom svete Miešancov a Pohrobka. Ale raz sa nám ho podarilo nachytať – nevedel o tom, že už aj Gertov svet mám svoju mapu! Nerobil ju síce Sapkowski osobne, ale autorizoval ju.

Kým Štefan hovoril objavil sa na scéne Vlado Ríša. Vedel od Egona Čierneho, že má spolu so mnou vystúpiť, ale sám nevedel, o čom vlastne má hovoriť. Ale nakoniec sa vynašiel. Naša spoločná prednáška síce nebola vôbec v centre pozornosti publika, ale tí čo prišli aspoň počúvali a nevyrušovali. Vlado hovoril napr. o vydaní ruskej military fantasy Svarog (autora som si nezapamätal) – má zatiaľ 12 častí a Vlado preložil prvé dve. Potom dal slovo mne a ja som chvíľu pohovoril o písaní a vydaní Krvavých psov. Aj o tom, že som dokončil druhú časť. Vďaka ochote Heniky Galgóciovej mi z Brlohu požičali jeden výtlačok KP, pretože svoj som si ráno v chaose pred cestou zabudol, takže som mohol niečo z nich aj prečítať. Nerobil som si veľké ilúzie, tí ľudia, čo počúvali iste po skončení nebežali do Brlohu ich kúpiť. Ale nakoniec sa jeden predsa len našiel – pán Svítek si knihu kúpil a dal mi ju dokonca aj podpísať.

Sotva som skončil jednu akciu, okamžite som utekal na ďalšiu. Konala sa v inej miestnosti, ale keď som tam došiel, Darth Zira (vlastným menom Scarlett Rauschgoldová) ešte stále hovorila – čosi o StarTreu – a nejako ju nemal kto vypnúť. Napokon to urobil jeden z organizátorov ale i tak som svoju prednášku Kozmickí špióni začínal o desať minút neskôr. Miestnosť bola na môj údiv dosť plná a prítomných to celkom zaujímalo, aspoň podľa toho, že sa stále niekto niečo pypytoval. Celkovo som si však všimol, že pre mnohých to boli celkom nové a neznáme veci. Vymedzená hodina mi však uletela strašne rýchlo, o sovietskych družiciach som už stihol povedať len základné fakty a musel som prepustiť stoličku nasledujúcemu hosťovi, zhodou okolností to bol znovu Vlado Ríša.

Hovoril najprv o svojej účasti na Eurocone v Moskve, či presnejšie v rekreačnom stredisku Lesné diaľavy pri Moskve, ktoré patrí – ruskému prezidentovi! Je to komplex šiestich moderných hotelov na ploche 16 hektárov, strážený príslušníkmi elitných jednotiek OMON. Bolo tam veľa zaujímavých hostí z Ruska (Lukjanenko a spol.) i zo zahraničia (napr. Harry Harrison). Ona vôbec ruská sciFi a fantasy sa veľmi tvrdo presadzujú na trhu. Samozrejme, už to nie sú Beljajev či Strugackí, sú to noví, mladí autori, ktorí píšu úplne inak. Nebudem ich tu všetkých menovať.

Ešte behom Vladovej prednášky som sa vrátil do Obývačky Fantázie. Našiel som tam pár známych v druhej debata. Števo Konkol, pán Svítek, Maroš Králik a Miloš Ferko debatovali s akýmsi cudzincov, z ktorého sa vykľul ruský vydavateľ fantasy kníh Andrej...zabudol som či. Vydáva výhradne slovanských autorov – ruských, českých, poľských, bulharských...slovenských zatiaľ nie, ale čo nie je môže byť. Každopádne som mu aspoň ukázal Krvavých psov a zaujali ho. Vymenili sme si mailové adresy, tak sa hádam niekedy ozve.

To ma už začínala zmáhať únava. Chvíľu som si oddýchol v pohodlnom kresle v Hlavnej sále, ale karaoke show ma príliš nezaujímala. Vrátil som sa do foyeru a našiel som tam inú skupinku kamarátov na čele s Big Shamanom. Sedeli, neviem prečo, na podlahe a už na prvý pohľad sa skvele bavili. Jano Žižka ma hneď pozval prisadnúť, ale mne sa na zemi sedí veľmi zle, tak som sa po chvíli zdvihol a zdvihol som aj Zdena Zachodila – pozval som ho na pivo do bufetu. Čapovali tam slušný a lacný Staropramen. Napodiv sa našiel aj voľný stôl a kým som vystál rad pridali sa k nám dve dámy – Polina a Danka – a jeden pán – sám Ondrej Herec. Neviem, ako dlho sme tam sedeli a popíjali. Reč bežala o všetkom možnom, na chvíľu sme zaspomínali aj na Števa Huslicu, ktorého je všetkým veľmi ľúto a Ondrovi Hercovi asi najviac. Čo ho potešilo a pobavilo bolo moje rozprávanie o tom, ako som jednej kočke u nás v knižnici robil rešerš na tému Nové smery v science fiction – väčšina zdrojov, ktoré som do nej zaradil boli práve jeho články v rôznych lit. časopisoch.

To bol zároveň môj posledný pokec v rámci IC09. Nemal som už nič na pláne, tak som sa so všetkými rozlúčil a pobral sa na vlak, ktorý som v pohode stíhal, a ktorý ma v pohode doviezol domov.

Ale IC nie je len o pokecoch s priateľmi (hoci tie ma lákajú najviac). IC je hlavne o atmosfére, o tom, že v posledných rokoch sa tam dajú stretnúť jednak zvláštni a jednak zaujímaví ľudia. Fantastika, jej odnože a blízke témy a žánre lákajú hlavne mladých ľudí. A to je dobre. Už mi tie kostýmované decká vôbec nevadia, naopak, niektoré sú ozaj milé (napr. tri pekné mažoretky v kratučkých sukničkách – viď fotky na klubovom webe). Ich svety sú síce niekde inde, ale v zásade nie až tak ďaleko, aby sa na IC nezmestili. Ak ich to baví a nikomu tým neubližujú, nech v nich žijú. Dlho a šťastne.

Andy

U.F.O. – NOVÉ POZNATKY (mesiac október v SFK ORION)

Znovu tradičná klubová téma, ktorú už roky lektoruje Štefi Procházka, náš klubový ufológ. Hoci na druhej strane treba povedať, že v posledných rokoch sa jeho lektorovanie obmedzuje len na to, že nám pustí nejaké DVD. No, pokiaľ sú zaujímavé, tak nič proti. Tento rok to bolo tak pol na pol.

V prvý večer nám Štefi pustil DVD, ktoré od kohosi dostal a bolo ozaj dosť zaujímavé. Dalo by nazvať „Čo pustila KGB“ a obsahovalo správy o neznámych javoch, ktoré mali možnosť pozorovať sovietski vojaci, ale hlavne námorníci. V severných moriach sa v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch podľa všetkého vyskytovalo mnoho javov USO, čo v časoch intenzívnej Studenej vojny vyvolávalo drobné ale aj miestami veľmi nepríjemné a nebezpečné konflikty medzi loďami sovietskej Severnej flotily a námorníctvom NATO. Jedni aj druhí sa totiž navzájom obviňovali z narušania teritoriálnych vôd, útokov na lode, špionáže a pod. Tvrdili tiež, že protivník skúša nejaké nové, tajné zbrane, predovšetkým superrýchle ponorky, ktoré nedokáže dosiahnuť a zničiť nijaká protizbraň, schopné ponoriť sa do neveriteľných hĺbok, alebo také, ktoré sa nedajú zachytiť nijakými sonarmi či magnetometrami. Situácia dokonca zašla až tak ďaleko, že najvyšší veliteľ sovietskej Severnej flotily prikázal stiahnuť na materské základne všetky ponorky! A to už bol v tom

čase skutočne odvážny čin. Ale keďže ani potom tajomné javy v mori neprestali, velenie NATO si začalo uvedomovať, že tu niečo nesedí. Kto sa nám to promenáduje v našich vodách, ak to nie sú Rusi??? Na nejaké USO vtedy nikto nemyslel.

Samozrejme, že javov popísaných vo filme bolo viac, ale tie USO tvorili hlavnú tému. Každopádne, v archívoch KGB sa toho ukrýva ešte mnoho a čaká sa, kedy sa otvoria. Tento film bol celkom dobrý úvod.

Druhý večer bol oproti prvému totálna nuda. Štefi DVD iba poslal, lebo kvôli robote sám prísť nemohol. Pozreli sme si ho bez neho ale veľa nového sme sa nedozvedeli. Bol to americký dokument, a o čom inom by už len mohli amíci rozprávať ako o Roswelli? Žijú z neho už vyše 50 rokov a zjavne ich netrápi, že dnes už málokoho nejaký Roswell zaujíma. Vo filme bolo akurát pár animácií, inak nič zaujímavé. Len samé kecy! Na obrazovke sa stále striedalo niekoľko tých istých pánov, ktorí stále dokola opakovali stále to isté.

V tretí večer doniesol Štefi film, ktorý celkom ulahodil – animované Clone Wars.

Hviezdne vojny dostávajú prvým celovečerným animovaným filmom z dielne Lucasfilm Animation úplne novú podobu. Galaxia je sužovaná Vojnou klonov – civilnou vojnou, ktorá proti sebe postavila armádu Separatistov a Republiku so svojimi ochrancami, rytiermi Jedi. V snahe získať prevahu sú Jedi Anakin Skywalker a jeho padawanská učnica Ashoka Tano vyslaní na dôležitú misiu s ďalekosiahlymi následkami. Na misiu, ktorá ich postaví tvárou tvár známemu kriminálnikovi Jabbovi Huttovi. K nebezpečenstvám, ktoré na Anakina a Ashoku na Tatooine čakajú sa pridá aj záhadná Asajj Ventress, ktorej jediným cieľom je zmarit' úspech rytierov Jedi. Medzitým Obi-Wan Kenobi a Majster Yoda stoja v čele armády, ktorá čelí silám temnej strany... (prevzaté z www.kinema.sk)

Star Wars: Clone Wars. USA, 2009, 90 min. réžia: Dave Filoni, hl.úl: Samuel L. Jackson, Tom Kane, Corey Burton, Ian Abercrombie, Anthony Daniels, Dee Bradley Baker, Christopher Lee, Scenár: Henry Gilroy, George Lucas., Hudba: Kevin Kiner ****

EINSTEINOVA TEÓRIA RELATIVITY VO SVETLE NOVÝCH VÝSKUMOV (mesiac november v SFK ORION)

Trochu dlhý názov témy, ale inak to bolo zaujímavé počúvanie. Koniec koncov, Dr. Miloš Vojtek vždy prednáša tak, že ho je radosť počúvať.

Einsteinovou teóriou relativity (TR) sme sa na klube už zaoberali pred rokmi (aj vtedy prednášal Miloš), ale doba akosi pokročila a objavujú sa nové vedecké poznatky, ktoré ju dopĺňujú. A nájdu sa aj takí, ktorí sa ju pokúšajú vyvrátiť.

Teória relativity Alberta Einsteina je dvojica fyzikálnych teórií: špeciálna teória relativity a všeobecná teória relativity. Tieto teórie boli zostavené, aby vysvetlili fakt, že elektromagnetické vlny nepodliehajú Newtonovským pohybovým zákonom. Bolo dokázané, že sa pohybujú konštantnou rýchlosťou, nezávisle na pohybe pozorovateľa. Základnou myšlienkou je, že dvaja pozorovatelia, ktorí sú vo vzájomnom pohybe, odmerajú odlišné časové a priestorové intervaly tých istých udalostí, ale fyzikálna podstata pozorovaného javu bude pre oboch rovnaká.

Špeciálna teória relativity sa obvykle zaoberá chovaním objektov a pozorovateľov, ktorí zostávajú v pokoji alebo sa pohybujú konštantnou rýchlosťou. V tomto prípade hovoríme, že pozorovateľ je v inerciálnej vzťažnej sústave. Umiestnenie a časy udalostí zaznamenané pozorovateľmi v rôznych inerciálnych vzťažných sústavách je možné porovnať pomocou rovníc Lorentzovej transformácie. O špeciálnej teórii relativity (ďalej ŠTR) sa často nesprávne uvádza, že nemôže byť použitá na objekty a pozorovateľov, ktorých pohyb nie je rovnomerný ale zrýchlený (neinerciálne vzťažné sústavy). Dokazuje to napríklad problém „relativistickej rakety“, kde ŠTR správne predpovedá chovanie zrýchľovaných telies (tiel) v

prítomnosti konštantného alebo nulového gravitačného poľa alebo tých v rotujúcej vzťahnej sústave. Táto teória iba nie je schopná opísať presne pohyb v gravitačných poliach, pri ktorom sa teleso dostáva do miest s rôznym gravitačným potenciálom.

Postuláty špeciálnej teórie relativity:

Einsteinova zásluha je v tom, že sa dokázal správne zorientovať v zmätku viacerých protichodných poznatkov vtedajšej doby, a že fyziku (aplikovanú na inerciálne sústavy) postavil na dvoch základných postulátoch:

- Prvý postulát (Princíp relativity) – Všetky fyzikálne zákony musia byť vo všetkých inerciálnych sústavách invariantne vyjadrené.
- Druhý postulát (konštantná rýchlosť svetla c) – Rýchlosť svetla vo vákuu je vo všetkých inerciálnych sústavách rovnaká; alebo rýchlosť svetla je rovnaká pre všetkých inerciálnych pozorovateľov, vo všetkých smeroch a nezávisí na rýchlosti objektu vyžarujúceho svetlo.

Všeobecná teória relativity je teória o priestore, čase a gravitácii, ktorú sformuloval Albert Einstein v rokoch 1911 až 1916 (zverejnená bola v roku 1916).

Opisuje vzájomné pôsobenie (interakciu) priestoru a času na jednej strane a hmoty (vrátane polí) na strane druhej. Jej hlavná výpoveď je, že gravitácia vlastne nie je nič iné ako geometrický jav v zakrivenom štvorrozmernom časopriestore, presnejšie: Hmotné telesá sú zdrojom gravitačného poľa, ktoré určuje metriku (vlastnosti) časopriestoru v danej oblasti, ktorá zas naopak spätne ovplyvňuje stav a pohyb telies v danej oblasti.

Niektoré vlastnosti:

- Teória aplikuje princíp relativity na oblasti, v ktorých má rozhodujúcu úlohu gravitácia.
- Jej základom je princíp ekvivalencie.

Všeobecná teória relativity je rozšírením špeciálnej teórie relativity a pre dostatočne malé oblasti časopriestoru sa s ňou stáva identickou. V porovnaní so špeciálnou teóriou relativity je pre laika oveľa ťažšie zrozumiteľná, existuje však pre ňu dostatočné množstvo experimentálnych dôkazov.

Všeobecná teória relativity vyvodzuje gravitáciu z geometrického javu v zakrivenom časopriestore, pretože konštatuje:

- Hmota (presnejšie jej energia a hybnosť) zakrivuje časopriestor vo svojom okolí.
- Predmet, na ktorý nepôsobí žiadna sila, sa pohybuje medzi dvoma miestami časopriestoru vždy po najpriamočiarejšej trajektórii, takzvanej geodetickej čiare.

Prvá výpoveď opisuje pôsobenie energie a hybnosti na časopriestor, druhá naopak – ide teda o vzájomné pôsobenie (interakciu) v pravom slova zmysle.

Už štvorrozmerný časopriestor špeciálnej teórie relativity sa dá ťažko názorne predstaviť - pri zakrivenom časopriestore je to o to ťažšie. V záujme predstavivosti si však možno pozrieť situácie so zníženým počtom rozmerov. Napríklad v prípade dvojrozsmernej zakrivenej krajiny zodpovedá najpriamejšej trajektórii, ktorú by prešlo vozidlo s riadením zafixovaným na jazdu rovno vpred. Ak by dve takéto vozidlá odštartovali na rovníku paralelne smerom na sever, stretli by sa na severnom póle. Pozorovateľ, ktorý by nevedel o guľovom tvare Zeme, by z toho vyvodil, že medzi dvoma vozidlami existuje príťažlivá sila. V skutočnosti ide o geometrický jav (guľatosť Zeme). Gravitačné sily sa preto niekedy označujú aj ako zdanlivé sily.

Samozrejme, že celé je to oveľa zložitejšie a mnohé relativistické javy si vie obyčajný smrteľník len ťažko predstaviť, ale nám to stačilo a Milošova prednáška bola veľmi zaujímavá.

Na novembrový film sme prišli len traja, ostatní môžu ľutovať. Film ANJELI A DÉMONI určite patrí medzi to najlepšie, čo sme tento rok videli. Bol natočený (aj keď s viacerými úmyselnými odchýlkami) podľa rovnomenného románu Dana Browna. Odohráva sa v

priebehu niekoľkých hodín v Ríme a Vatikáne, kam prichádza americký symbológ profesor Langdon, aby pomohol zachrániť sídlo katolíckej cirkvi pred zničením, hoci ju sám vôbec nemá v láske. Má však v láske umenie a hlavne sa zaoberá symbolmi. A jeden veľmi starý symbol sa zrazu po stáročiach vynoril na svetlo sveta – ILUMINATI! Tajná spoločnosť, ktorú cirkev v minulosti kruto prenasledovala, a ktorá teraz zrazu zatúžila po pomste. Langdon musí rozlúštiť ťažké hádanky, našťastie má fešnú pomocníčku Vittoriu Vetreovú, jadrovú fyzičku z CERNu. Ale až na konci sa ukáže, že všetko je inak...

Film má síce dosť iný úvod aj záver, než kniha, ale vcelku je s ňou paralelný. A profesionálne natočený.

ANJELI S DÉMONI (ANGELS AND DEMONS), USA, 2009, rež: Ron Howard, hl.úl.: Tom Hanks, Ewan McGregor, Ayelet Zurerová, Stellan Skarsgard,... ****

FÉNIXCON 2009 – BRNO 4.-6.12.2009

Tak, mám to úspešne za sebou! – povedal som si, keď som v nedeľu 6. decembra vystúpil v Nových Zámkoch z rýchlika. Bolo to náročné, bolo toho veľa, ale neľutujem ani na chvíľu, že som tam bol. A myslím, že ani nikto z tých stoviek ľudí, ktorí prešli otáčacími dverami hotela Slovan v Brne a stali sa účastníkmi Apokalypsy. Našťastie, Fénixcon 2009 neznamenal apokalypsu československého Fandomu. Ja sám som napr. z neho odchádzal akoby poliaty živou vodou.

Fénixcon má každý rok nejakú svoju hlavnú tému. Vlni to boli vzťahy medzi mužom a ženou a tento rok APOKALYPSA! Toto slovo sa skloňovalo, časovalo, stupňovalo a neviem čo ešte po celý víkend. Kam som sa pozrel, všade okolo mňa krúžili kostýmovaní jazdci alebo jazdkyne Apokalypsy, smrťáci, rusalky či ozbrojenci rôzneho kalibru.

Cestu do Brna som mal pohodovú, vlak išiel napodiv načas akurát som mal znovu menší problém trafiť von zo stanice. Našťastie som sa tentoraz pomýlil len v strane cesty, stačilo prejsť cez trať a bol som na zastávke. Šalinka ma vyhodila kúsok od hotela (aj tak som vedel kde je, možno keby som mal ruksak, tak sa vyberiem zo stanice pešo a ušetrím 28,-Kč za lístky) a vo vestibule som narazil na uvítací výbor na čele so Shamanom. Zaplatil som si vstupné a ubytovné (vedel som, že budem na izbe s Pagim Holanom) – a potom nastali problémy! Nájst' Pagiho, ktorý mal kľúč od izby pri sebe, bol menší problém. Obiehal som po hoteli ako stratený satelit a vypytoval sa všetkých možných známych – každý ho síce videl, ale nikto nevedel, kde sa aktuálne nachádza. Nakoniec mi to prezradil Leo Medek – bol v salóniku, kde sa robil workshop! A tak som sa konečne ubytoval, prezliekol, prezul do papúč a mohol začať v pokoji coniť.

Na druhej strane, to obiehajúce a hľadajúce malo aj svoju pozitívnu stránku – spoznal som hotel a zorientoval som sa v ňom. Takže keď som sa vrátil na prvé poschodie už som vedel, kde sa čo bude diať a kam chcem ísť.

Program sa súbežne odohrával na troch, resp. štyroch miestach – v Kongresovej sále, Zrkadlovej sále, Prezidentskom salóniku a samozrejme v reštaurácii.

Ako prvú som si vypočul (aspoň zčasti) prednášku F. Novotného na tému Apokalypsa a její prorok Zdzislaw Bekinski. Ukazoval nám obrázky (inak vymakané) poľského výtvarníka, ktorý má zrejme v apokalypse nejakú pasiu. Zobrazil ju vo všetkých možných podobách a polohách. Jeho obrazy však rozhodne v človeku nevyvolávajú príjemné pocity a určite by som si žiadny z nich nezavesil doma v obývačke.

Súbežne s touto, bežala prednáška Jana Havliša, mne celkom neznámeho človeka, ale keďže nie som prekladateľ, dlho som sa na nej nezdržal. Jeho vysvetľovanie, ktorý preklad ktorého slova či výrazu je správny a ktorý nie, ma vôbec neupútal.

O to viac ma upútal Honza Kantůrek. Napodiv, aj Terry Pratchett sa vo svojich knihách o Zemeploche venoval apokalypse, akurát sa tam volala trochu inak – JAKOKALYPSA! Prečítal nám, svojím nezameniteľným hlasom a so svojím nezameniteľným šarmom, ukážky z

knihy Dobrá znamení. Popisujúc, ako Smrťo zháňal svojich kamarátov – jazdcov Jakokalypsy, nás privádzal do záchvatov smiechu. Zároveň to bola zrejme jediná akcia, pri ktorej bola Zrkadlová sieň nabitá.

Ale to sa už blížil obed a môj žalúdok sa hlásil o slovo. Zašiel som do reštaurácie, dal si vepřo-knedlo-zelo a pokračoval v jazde. Popri tom som hodil reč tu s jedným, tu s ďalším kamarátom, napr. Nalimom Lidochazom či Vladom Rišom, zabľúdil som do miestnosti, kde sa konal predaj kníh a všeličoho možného, napr. tričiek Jura Maxona a popri tom som si kúpil knihu, ktorú som neúspešne zháňal už roky – Nesvadbovo Peklo Beneš! Až mi tak srdiečko poskočilo od radosti. Celkom sa mi páčili aj kresbičky na tvárach mnohých conujúcich, ktoré im v tej istej miestnosti robil pán Havránek. No a nakoniec som stretol aj toho, koho som chcel najviac – Egona Čierneho. Dohodli sme sa, že si dáme o 14.00 stretko v reštaurácii a hodíme reč.

Čas som si vyplnil celkom príjemne – na prednáške Leonarda Medeka Apokalypsa doma. Aj tu bola náramná sranda, Leo sa zaoberal otázkami, ako sa dá dosiahnuť apokalypsa doma, v bežnom živote. Napr. tým, že si do bytu pustíte remeselníkov, tým, že máte doma kutila alebo k vám príde na nečakanú, dlhodobú návštevu tetuška. Na úryvok z knihy Saturnin sa mi dokonca podarilo zareagovať a prispieť troškou k srande spomienkou na knihu Jirka – postrach rodiny, ktorú som čítal kedysi dávno a natoľko mi utkvela v pamäti, že si pasáže z nej dodnes pamätám.

Po Leovi sa ujala slova Petra Neomilnerová, ale z jej prednášky o apokalypse v milostných vzťahoch som už toho veľa nepočul – v reštaurácii ma čakal Egon Čierny. Bol to najpríjemnejší pokec, aký som mohol na FC09 vôbec absolvovať. Egon mi totiž doniesol vydavateľskú zmluvu na pokračovanie Krvavých psov s názvom Prekliate ostrovy. Vykonzultovali sme si veci v preklade prvej knihy, ktoré sa mi nepáčili, ale zároveň Egon tvrdo odmietol moju požiadavku, aby som preklad druhej mohol autorizovať. Veľa sme sa bavili aj o obálke, ktorú však zrejme nebude robiť Paťo Krásny (ani som ho na FC nevidel), ale niekto iný. Ale to je v podstate nepodstatné. Tak, a teraz už viete, prečo som z FC09 odchádzal ako poliaty živou vodou – toto bol pre mňa impulz, ktorý som stráááášne potreboval.

Koľko ľudí sa popri tom vystriedalo pri našom stole si ani nepamätám. Určite si prisadol Pagi, Mirek Žamboch, Aramon, pristavil sa Vlado Ríša, Crankie (nedávno vydatá, teraz už pani Bajžíková), Shaman a mnohí ďalší. Ušli mi síce niektoré akcie, ale to mi bolo v tej chvíli šumafuk.

Čo mi neušlo, to bol krst (aj keď už nie celkom novej) knihy, zbierky poviedok, ktoré sa nestali Pěna dějin. Zostavili ju Darth Zira a Hanina Veselá. Krst bol dlhý a veselý, ale to už tak býva, ak do niečoho vstúpi Jiří W. Procházka. Opäť sme si užili jeho show, našťastie v rámci slušnosti a celý krst nakoniec vyznel veľmi seriózne. Mali dokonca pripravený aj akýsi program, hoci len krátky a v prvej chvíli trochu nezrozumiteľný – všetko čítali odzadu (v hl. úlohách Darth Zira, Ondrej Herec a JWP).

Odchádzajúc zo sály som narazil na človeka, ktorého som tiež veľmi chcel stretnúť – Mareka Godulu z Poľska, nevoleného šéfa poľských conanistov. Takmer celý zvyšok popoludnia sme strávili bok po boku, posedeli sme, pokecali, za jazdy som mu predstavil niekoľkých svojich kamarátov z Conan society, iných som mu len z diaľky ukázal. Ale reč s ním hodil aj Jirko Šebek. Jedine Shaman si na neho nijako nenašiel chvíľu času, hoci som ho upozornil.

S Marekom sme napr. zabsolvovali prednášku Sašky Pavelkovej Apokalypsa na vlastné oči, klasicky zloženú z ukážok s rôznych filmov – Vojna svetov, Terminátor 3, Armagedon, Piaty element, Mestečko South Park, StarTrek, Brianov život et al. Asi najväčší úspech mala ukážka z japonského filmu Tamaniši (aspoň dúfam, ak nie opravte ma!!), pri ktorom došlo k úplnému zničeniu Zeme. Ale tí dvaja, čo ho spôsobili, určite prežili!!

Potom sme si zašli s Marekom na večeru a okolo 20.00 sme sa na chvíľu rozlúčili. Marek išiel za svojou ženou Kamilou, ktorá ho čakala v inom hoteli, ja som zašiel na vyhlásenie výsledkov súťaže O nejlepší Fantasy, ktorú však tentoraz musel zvládnuť Egon Čierny sám – Šimon sa z mne neznámych príčin na FC09 nedostavil. Bolo to dosť rýchle, však tí nominovaní boli len traja a všetci prítomní, takže aspoň Egon nemusel nikomu nič posielat'. Keď bolo po všetkom, ešte som s Egonom prehodil pár slov – pripomenul som mu jednu nezrovnalosť – v roku 1998 som sa síce stal rytierom Rádu Fantasy, ale iba formálne. Pasovaný som vlastne nikdy nebol. Tak mi Egon sľúbil, že ma pri najbližšej príležitosti pasuje dodatočne.

Potom som sa aj ja na nejakú chvíľu z centra diania vzdialil. Chvíľu som posedel s kamarátmi z nitrianskeho Bélite (prišli do Brna ôsmi na dvoch autách!! – a ja som bol od nás sám samojediný), ktorí si pozvali na pokec Honzu Kantúrka. Sediac len tak v klubovkách na chodbe hotela sme sa perfektne bavili pri víniku a rume. Honza je nie len výborný prekladateľ ale aj rozprávač historiek a má ich veru v zásobe bezpočet.

Ale to už ma mierne zmáhala únava. Vyhľadal som Pagiho, vypýtal si kľúč od izby a na hodinku si dal šlofíka. Teda, len som chcel. Ostalo len pri akomsi rušenom oddychu – o tri izby ďalej robil Richard Klíčnik narodeninovú roomparty, a mal teda hostí požehnané – v jeho izbe sa ich mohlo tlačiť tak zo dvadsať. Ale pozvaný som nebol, tak som sa tam ani nepokúšal dostať.

Dolu na prvé som sa vrátil okolo 22.00, našiel som Mareka Godulu a zasadli sme v Kongresovej sále, kde sa začínala súťaž kostýmov a masiek. Všetci tí smrtiaci, rusalky, ozbrojenci a škriatkovia sa zišli na jednom fleku a pod vedením Jardu Mosteckého sa promenádovali hore-dolu. Nakoniec to vyhrala akási Rebecca, postavička ani neviem odkiaľ. Ale ani som sa tomu moc nečudoval, bola ozaj sexy.

Potom začal tombola, klasicky moderovaná Marvinom a neustále prerušovaná blbými poznámkami a výkrikmi ožratého Joba (na moju veľkú smolu sedel priamo za nami), ktoré to celé totálne mršili. A zrejme mu nebolo dosť, lebo v nich pokračoval aj na Althingu Conan Society, ktorý mal byť zlatým klincom FC09. Nebol! Zmätočné prípravy naň trvali hádam rovnako dlho ako althing samotný. Organizátori čosi zjavne nezvládali, takže sme začali oveľa neskôr. Shaman nás všetkých privítal oblečený do kroja barachanských pirátov ozbrojený peknou šablou. Najprv bolo prijímanie nových členov CS, ale keďže som dlhšie mimo hlavného diania v spoločnosti, ich mená a tváre mi nič nehovorili. Druhým bodom bola správa o činnosti kmeňa výskumníkov (ako inak sa dá preložiť slovo zpyták??), ktorú čítal Roman „Doktor“ Hruška, a ktorá bola neustále prerušovaná – buď stupídnymi výkrikmi stále ožralejšieho Joba, alebo iba trochu menej blbými poznámkami chlapcov z Klanu ranařů a bonvibánů. Chvíľami som mal nutkanie vziať si ten Shamanov meč a seknúť niekoho poza krky, aby bol konečne ticho.

A to bolo vlastne všetko. Nie len mnou, ale aj inými očakávané vyhlásenie výsledkov súťaže Ve stopách Conana sa ani nekonalo. Chalani althing rozpustili bez vysvetlenia a bez mei-danu. Bolo mi to ľúto, hlavne kvôli Marekovi Godulovi, ktorý sa trmácal na FC09 až z Poľska, a nakoniec sa ani nedočkal toho, čoho najviac chcel. Dočkal sa len miestami až nechutnej a trápnej hádky niekoľkých pripitých tupcov. Musel byť veľmi sklamaný.

Vonku sme sa rozlúčili a ja som sa pobral do izby spať. Ako na potvoru som pri výťahu stretol Shamana a opýtal som sa ho na to vyhlásenie – vraj nezohnal fľašky a zborníky zabudol doma v Hodoníne! A potom on mňa zmrazil otázkou: Ondro, a bol tu ten Marek Godula?? V tej chvíli som mal chuť seknúť mečom poza krky jeho! Ale bol som už tak unavený, žeby som možno ani netrafil, takže protentokrát to Shaman prežil.

Noc na nedeľu bola opäť hlučná a veľa som toho nenaspal. Mali na tom podiel štyri hlavné faktory. Prvý bol ten, že Richardova roomparty už síce skončila, jedna skupina chlapcov si však urobila náhradnú chodbovú party priamo pred našou izbou. Druhý bol ten, že

sme mali okná do ulice, po ktorej permanentne jazdili električky, tretí bola dosť krátka a nepohodlná posteľ a štvrtý Pagiho chrápanie.

Ráno som si dal studenú sprchu, naraňajkoval sa a vypadol na vlak. Ešte som stihol prehodiť pár slov s Egonom Čiernym ohľadne vyúčtovania a pádil na stanicu. Tam sa ku mne pripojil Ondro Herec a v družnom pokeci o strastiach a slastiach slovenskej fantastiky nám cesta do BA ubehla ako nič. Tam Ondro vystúpil a ja som to isté urobil cca o hodinu v NZ.

No, na záver – až na ten zbabraný althing bol FC09 super! Nevieť ešte, aká bude téma nasledujúceho, ale už teraz sa naň teším.

Ondro „Krvavý pes“ Trepáč, Veľkoknieža novozámocké

ORION 58 (2010-01-09)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka,
Hlavné nám. 10,
940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993
E-mail: ondrej.trepac@gmail.com